

Strona pozwana: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Sentencja

Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których sąd pierwszej instancji stwierdził, po pełnym rozpatrzeniu *ex nunc* wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych przez osobę ubiegającą się o udzielenie ochrony międzynarodowej, że na podstawie kryteriów przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony wspomniany wnioskodawca powinien uzyskać taką ochronę z powodu, na który powołał się w uzasadnieniu swojego wniosku, lecz następnie organ administracyjny lub organ quasi-sądowy wydał decyzję o przeciwnej treści, bez wskazania, że ujawniły się nowe okoliczności wymagające przeprowadzenia nowej oceny potrzeby zapewnienia wnioskodawcy ochrony międzynarodowej, sąd ten powinien zmienić decyzję niezgodną z jego wcześniejszym wyrokiem i zastąpić ją własnym rozstrzygnięciem w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, w razie potrzeby odstępując od stosowania przepisów krajowych, które zakazują mu takiego działania.

(¹) Dz.U. C 5 z 8.1.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña — Hiszpania) — Prenatal S.A./Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)

(Sprawa C-589/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Przywóz odzieży zgłoszonej niezgodnie z prawdą jako odzież pochodząca z Jamajki — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Wniosek o umorzenie należności celnych — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) i art. 239 — Decyzja Komisji Europejskiej o odrzuceniu wniosku w szczególnym przypadku — Ważność)

(2019/C 319/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prenatal S.A.

Strona przeciwna: Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)

Sentencja

Analiza decyzji Komisji C(2008) 6317 wersja ostateczna z dnia 3 listopada 2008 r. stwierdzającej zasadność retrospektywnego zaksięgowania celnych należności przywozowych oraz brak zasadności umorzenia tych należności w szczególnym przypadku (sprawa REM 03/07) w świetle art. 220 ust. 2 lit. b) oraz art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. nie wykazała żadnego elementu mogącego podważać ważność tej decyzji.

(¹) Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Székesfehérvári Törvényszék — Węgry) — Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe/Fővárosi Törvényszék

(Sprawa C-620/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Procedury odwoławcze — Dyrektywa 89/665/EWG — Dyrektywa 92/13/EWG — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Zasady skuteczności i równoważności — Skarga o rewizję orzeczeń sądowych naruszających prawo Unii — Odpowiedzialność państw członkowskich w przypadku naruszenia prawa Unii przez sądy krajowe — Ocena objętej odszkodowaniem szkody)

(2019/C 319/09)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Székesfehérvári Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe

Strona pozwana: Fővárosi Törvényszék

Sentencja

- 1) Odpowiedzialność państwa członkowskiego za szkody spowodowane orzeczeniem sądu krajowego orzekającego w ostatniej instancji, które narusza przepis prawa Unii, podlega przesłankom określonym przez Trybunał, w szczególności w pkt 51 wyroku z dnia 30 września 2003 r., Köbler (C-224/01, EU:C:2003:513), co nie wyklucza możliwości powstania odpowiedzialności państwa na podstawie mniej restrykcyjnych przesłanek na gruncie prawa krajowego. Odpowiedzialności tej nie jest wyłącza fakt nabrania przez to orzeczenie powagi rzeczy osądzonej. W ramach stosowania zasad tej odpowiedzialności sąd krajowy, do którego wniesiono o naprawienie szkody, powinien ocenić, biorąc pod uwagę wszelkie czynniki charakteryzujące rozpatrywaną sytuację, czy sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji dopuścił się wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii, w sposób oczywisty naruszając mające zastosowanie prawo Unii, w tym właściwe orzecznictwo Trybunału. Prawo Unii stoi natomiast na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu prawa krajowego, który w takim wypadku wyłącza w sposób ogólny z zakresu podlegającej naprawieniu szkody koszty poniesione przez stronę na skutek wyrządzającego szkodę orzeczenia sądu krajowego.